

møder om Afløb, der, som bemærket, egentlig ikke i noget Væsentligt afvige fra Flertallets. Jeg deler ganske den Betragtning, som blev fremsat af den sidste ærede Taler, at Flertallets Forslag i sig selv er ufuldstændig og gaa af den Grund, at det ikke aabner Leilighed for Andre, navnlig for Naboer og Sundhedsautoriteter, til at besvære sig, og dernæst ogsaa, fordi jeg tror, at den Afgjørelsesmaade, der er foreslaaet, er ubensigtsmæssig, baade af den Grund, der blev anført af den næstsidste ærede Taler (N. Jensen) og ogsaa — i mine Tanker maatte mest — af den Grund, som blev anført af den sidste ærede Taler (Brockenhuus-Schack), at en Afgjørelse gennem Vandhushvæmsmænd og Landvæsenstommisioner i Reglen vil blive en temmelig dyr Historie, hvormod en Afgjørelse gennem Sogneraad og Amtsråd jo ikke vil medføre Udgifter, ikke vil koste de Baagjældende Noget. Den Tanke, som ligger til Grund for Mindretallets Forslag, er jo blandt andet den, at man vil udelade Alt, hvad der angaar den indre Indretning af Meierierne. Man vil der gaa ud fra den Forudsætning, at egen Interesse tilstrækkelig vil tilskynde Meieriernes Eiere til at sørge for den størst mulige Renlighed og Orden. Jeg maa sige, at det er i og for sig ikke mig saa klart, at man i alle Tilfælde kan gøre Regning derpaa. Men det vil jeg som sagt indtil videre lade gjælde, og jeg kan altsaa forsaavidt finde mig i, at man udsætter de Paragrafer, der falde her ind under, som jo ere Paragraferne 3, 4, 5 og 6, og i nær Forbindelse hermed §§ 10 og 11; de hænge jo alle sammen, forsaavidt de alle vedrøre de Forholdsregler, der kunde være at træffe med Hensyn til det, som jeg vilde kalde Meieriernes indre Indretning. Hvad Endringsforslaget til § 7 angaar, tror jeg, at det er en heldig Forandring, Mindretallet der har foreslaaet. Jeg er tilbøielig til at tro, at Røgning maatte ikke er tilstrækkelig, jaaledes at jeg altsaa der vil indrømme, at Mindretallets Forslag vistnok endogsaa fortjener Fortrin for Lovforslagets oprindelige Affattelse. §§ 8 og 9 ere som sagt Paragrafer, som jeg anser for at være af allerstørste Bigtighed. Man kan paa ingen Maade lade sig til No med, at Epidemiloven indeholder det Fornødne i denne Henseende. Det gjør den ikke, og det er heller ikke dens Mening. Grunden til, at Epidemiloven ikke indeholder det Fornødne i denne Henseende, er dels — men endda ikke saa meget — den, som den sidste ærede Taler fremhævede, at det altid vil være nogen Tid, inden der kan tages Beslutning om, at en

Epidemi skal tages under offentlig Behandling, men Hovedgrunden, hvorfor Epidemiloven ikke kan komme til Anvendelse her, er den, at den jo overhovedet kun skal træde i Anvendelse, naar der er en Epidemi, men ikke fordi der indtræffer enkelte Tilfælde af en Sygdom. Det er ikke Meningen med Epidemiloven, at der skal dekretteres offentlig Epidemibehandling, fordi der foreligger et enkelt Tilfælde af Tyfus eller et enkelt Tilfælde af Difteritis eller Skarlagensfeber. Men saasnart der foreligger, om ogsaa det kun er enkelte, Tilfælde af denne Art i den Siendom, hvori Meieriet er indrettet, eller i Siendomme, fra hvilke der bringes Mælk til Meieriet, er der Fare for, at der ad den Vej kan fremkaldes en Epidemi, og det er det, der gennem denne Lov skal tages Forholdsregler imod. Man vil ikke kunne sige, at her skal Epidemiloven bringes i Anvendelse, at her skal der foreskrives offentlig Epidemibehandling, thi det kan man ikke, blot fordi der foreligger et enkelt Tilfælde, ja maatte ikke en Gang fordi der foreligger to eller tre Tilfælde. Derfor er det to Ting, som staa ved Siden af hinanden og supplere hinanden, Epidemilovens Bestemmelser om, hvad der er at gøre, naar en Epidemi er udbrudt, og disse Bestemmelser, som netop have til Hensigt at hindre, at det skal komme dertil, at en Epidemi udbryder. Det forekommer mig ogsaa, at de Betæneligheder, man kunde have mod disse Bestemmelser, for en meget stor Del fjernes ved det Forslag, som Mindretallet har stillet, og som jeg heller ikke skal modsætte mig, nemlig Forslaget til en ny § 14 om Erstatning for Eieren eller Eierne af et Meieri eller en Mælkhandel, naar de lukkes, en Forstrift, som er indført her i Analogi med, hvad der i Epidemiloven er foreskrevet, naar saadanne Foranstaltninger træffes paa Grund af udbrudte Epidemier. Naar en saadan Bestemmelse træffes, synes jeg ikke, at der fra den private Interessens Standpunkt kan reises nogen Indvending mod disse Bestemmelser, som kan veie op mod den Betydning, de have for den almindelige Sundhedspleie, eller mod den Betydning, de have som Midler til at hindre, at Epidemier opstaa og udbrede sig. Særlig skal jeg gjøre opmærksom paa, at der jo ogsaa bødes paa enhver Gene, der kunde opstaa af disse Paragrafer, ved den Bestemmelse, der indholdes i Slutningen af § 9, saaledes som Mindretallet foreslaar den affattet, nemlig at det ogsaa kan være tilstrækkeligt, naar der træffes Foranstaltninger til, at Røerne malkes paa Marken af andre Folk end dem, der høre til det